

Reflecția de marți - 3

ÎMPĂRTĂȘIREA VEȘNICIEI

În cadrul planului divin, ființele umane au o anumită libertate în a-și proiecta propria viață. În societatea noastră, se aplică reguli și legi sociale care au ca scop menținerea ordinii.

De asemenea, la nivel cosmic există legi cosmice care asigură armonia și dezvoltarea constantă în cosmosul din care facem parte. Ori de câte ori încălcăm aceste orientări și legi, vom fi inevitabil corecțai - nu ca pedeapsă, ci din grijă și protecție pentru cosmos.

Dar, în acest cadru și în cadrul circumstanțelor noastre personale, umanității i s-a oferit libertatea de alegere. Este un dar special. Noi trebuie să alegem. Dar a alege implică, de asemenea, autocontrol, deoarece a alege înseamnă în același timp a sacrifica. Alegând ceva, excludem toate celelalte posibilități. Dacă facem o alegere și o ducem până la capăt, sacrificăm simultan orice altceva.

Nu este întotdeauna ușor să alegem, chiar și atunci când dorim să lăsăm ființa interioară din noi să se trezească și să crească. Dacă ar fi să întâlnim un învățător luminat, am putea, de asemenea, să ne punem întrebarea prezentată lui Iisus în capitolul 37 din *Evangelia celor Doisprezece Apostoli* în pridvorul templului: „Învățătorule, ce ne înveți despre viață?”.

Poate că sperăm să primim instrucțiuni concrete și practice despre ce trebuie să facem și ce nu trebuie să facem. Atunci nu ar trebui să facem noi înșine alegeri, ci pur și simplu să urmăm regulile în modul care probabil ni se potrivește cel mai bine. Din acest motiv, într-o adevărată școală a misterelor, elevii nu vor primi răspunsuri la astfel de întrebări de tipul „ce și cum”, deoarece acest lucru le-ar afecta autoritatea, libertatea de alegere și oportunitățile de dezvoltare a conștiinței.

Numai căutând cu adevărat „de ce”-ul vieții suntem deschiși la ceea ce ne spune vocea noastră interioară. Atunci, „cum” și „ce”, curg în conștiința noastră într-un mod natural. Iisus discută despre „de ce”-ul vieții. „De ce”-ul este punctul de plecare.

Fericiți cei ce suferă multe experiențe, căci prin suferință vor fi desăvârșiți; vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri și nu vor mai muri, nici nu se vor mai naște, căci moartea și nașterea nu mai au stăpânire asupra lor.

Cei care au suferit și au învins vor fi făcuți stâlpi în Templul Dumnezeului meu și nu vor mai ieși. Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți naște din nou din apă și din foc, nu veți putea vedea Împărăția lui Dumnezeu.

Evangelia celor Doisprezece Apostoli 37: 2-3

Lumea în care trăim în prezent este axată în mod deosebit pe acumularea de experiențe.

În fruntea listei noastre de dorințe se află experiențele care sunt speciale, amuzante, interesante, captivante, relaxante, aventuroase, provocatoare, satisfăcătoare sau spirituale. În căutarea unei vieți perfecte, dorim să obținem maximum din ea. Deși mulți oameni au la dispoziție mijloacele financiare și tehnologice pentru a face acest lucru, rămâne întrebarea dacă perfecțiunea exterioară duce la bogăție interioară.

Este clar că Iisus se referă la toate tipurile de experiențe - chiar și la cele rele, pe care am prefera să le evităm - pentru că asociază experiența cu suferința. Desigur, atingerea perfecțiunii sună grozav, dar dacă trebuie să suferim pentru aceasta, ea devine imediat mai puțin atractivă.

Suferința este inevitabilă. Suferința înseamnă purificare, discernământ, renunțare, răsturnare. Suferința duce la experiența „nu din nou aceasta”, la căutarea unei căi de ieșire. Suferința, oricât de dură ar fi, este forța motrice care stă la baza progresului și a dinamismului din lumea noastră în spațiu și timp.

Iar discipolul care își acceptă pelerinajul simbolic prin deșert spre țara promisă trebuie să facă față inconvenientelor care sunt atașate acestei călătorii. Atunci când o ființă umană dobândește multe experiențe, atât plăcute, cât și neplăcute, atunci poate ajunge la o plinătate a experienței din care se naște o dorință puternică de împlinire durabilă.

Suferința are un efect purificator asupra oamenilor, mai ales pe termen lung. Ea îi face mai umili, mai blânzi, mai înțelepți și mai deschiși la alte perspective de viață. Dar, în mod clar, acest lucru nu implică faptul că ar trebui să căutăm în mod conștient suferința și nici că ar trebui să ne agățăm de ea.

Ar fi o mare greșeală să credem că o viață nefericită este o precondiție pentru calea spirituală gnostică, pentru că tovarășii noștri pe calea gnostică sunt bucuria și încântarea scânteietoare a vieții interioare, chiar și prin toate dificultățile exterioare.

Prințul Siddhartha Gautama din India a dus o viață minunată. Fără să fie conștient de acest lucru, el posedă tot ceea ce poate avea un om; suferința și tristețea îi erau necunoscute. Dar când, în mediul său, a întâlnit suferința rezultată din bătrânețe, boală și moarte, a început să caute cauzele acestora și posibilitățile de a se elibera de această suferință. A atins iluminarea și a devenit Buddha. În restul vieții sale, a predat modul în care ființele umane pot fi eliberate de suferință și pot intra în ceea ce el a numit nirvana.

În budism și hinduism, doctrina reîncarnării și a karmei este considerată ca fiind evidentă. În vremea lui Iisus, savanții din țările din jurul Mediteranei, cum ar fi primii creștini, cunoșteau de asemenea această doctrină.

Legea karmei este o lege cosmică a iubirii care menține creația în echilibru, o protejează și o menține în limitele ordinii cosmice. Karma funcționează într-un mod corectiv, făcând ca totul să ricoșeze la origine ca o oglindă. Toate gândurile, toate acțiunile și toate sentimentele se vor întoarce în cele din urmă la creatorul lor inconștient pentru a-l face conștient de impactul lor asupra întregului. Karma se poate întinde pe parcursul mai multor vieți, dar poate apărea și în câteva ore.

Numai pe baza înțelegerii și a alegerii libere, o ființă umană poate lua decizia de a se abține definitiv de la anumite gânduri, acțiuni și sentimente. Tot ceea ce legea karmei ne retrimite este adesea trăit ca o răzbunare sau o pedeapsă, deși karma încearcă doar să orienteze viața umană departe de abisul unei karme și mai mari.

În capitolele 37 și 69 din *Evanghelia celor Doisprezece Apostoli*, Iisus vorbește pe scurt despre reîncarnare și karma. În capitolul 37, el spune că oamenii care se desăvârșesc prin suferință vor fi asemenea îngerilor lui Dumnezeu din ceruri și nu vor mai muri și nu se vor mai naște. Aici „perfecțiunea” se referă la corpul subtil de înviere al noii ființe umane nemuritoare, care a fost construit pe calea spirituală purificatoare.

Această nouă ființă umană face parte din veșnicie, din dimensiunea divină de dincolo de spațiu și timp și, în acest sens, este asemenea îngerilor lui Dumnezeu. Dar el nu este un înger și nici nu va fi vreodată. Această ființă poate fi numită pe bună dreptate „Om”, deoarece face parte din cea de-a zecea ierarhie și, prin urmare, constituie un element indispensabil în executarea planului divin de creație. El este o legătură vie între timp și eternitate.

Pentru el sau ea, roata nașterii și a morții a încetat să se mai învârtă; sarcina vieții pe Pământ a fost îndeplinită. Când, în cele din urmă, corpul fizic, împreună cu celelalte corpuri invizibile ale personalității pământești, a murit, nu mai este nevoie să se reîncarneze, să reintre într-un corp fizic. Pentru că atunci o astfel de ființă umană și-a ocupat locul de stâlp viu de

lumină în templul invizibil, templul care nu a fost făcut de mâini omenești. El s-a născut din nou din apă și din foc: a trecut prin încercările apei și ale focului, conform practicii Misterelor. Această stare ne amintește de cuvintele lui Ioan Botezătorul:

Aceasta este consemnarea lui Ioan, când evreii au trimis preoți și leviți din Ierusalim ca să-l întrebe: „Cine ești tu?”. Iar el nu a negat, ci a mărturisit: „Eu nu sunt Christosul”.

Iar ei l-au întrebat: „Și atunci cine? Ești tu Ilie?”. Iar el a răspuns: „Nu sunt”. „Ești tu acel profet despre care a vorbit Moise?”. Iar el a răspuns: „Nu”. Atunci ei i-au zis: „Cine ești tu, ca să dăm răspuns celor care ne-au trimis? Ce spui despre tine însuși?”. Iar el a spus: „Eu sunt glasul celui care strigă în pustiu; îndreaptă calea Sfântului, așa cum a spus profetul Isaia”.

Iar cei trimiși erau dintre farisei și, întrebându-l, i-au zis: „Pentru ce deci botezi, dacă nu ești acel Christos, nici Ilie, nici acel prooroc despre care a vorbit Moise?”.

Ioan le-a răspuns: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care nu-L cunoașteți; El va boteza cu apă și cu foc. Acela este cel care vine după mine, este preferat înaintea mea, al cărui zăvor, ale cărui sandale nu sunt vrednic să le desfac”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 8, 4-7

Faptul că fariseii îl întreabă pe Ioan Botezătorul dacă el este Ilie indică faptul că ei sunt familiarizați cu principiul reîncarnării. Este posibil ca ei să îl aștepte pe Ilie, urmând cuvintele profetului Maleahi: „Iată că vă trimit pe Ilie, profetul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului”. (Maleahi 4:5)

Răspunsul lui Ioan arată că Ilie sau Moise nu se întorc ca indivizi identificabili, ci că esențele lor coboară în toți copiii nou-născuți ai omenirii. Aceștia primesc aceste esențe ale lui Ilie și Moise ca pe o moștenire care le permite să își găsească drumul în propria viață.

Figura istorică a lui Ioan Botezătorul a avut sarcina de a pregăti calea pentru impulsul lui Christos pe Pământ. Ioan cel interior, ca aspect spiritual al omului exterior, se confruntă cu sarcina de a face acest om exterior potrivit pentru coborârea lui Christos, pentru întruparea puterii lui Christos.

Ioan Botezătorul simbolizează prima fază a căii gnostice. O ființă umană de tip Ioan știe din interior că există un domeniu elevat al vieții umane în care, totuși, el nu are niciun rol. Datorită acestei intuiții și a dorinței de mântuire, o astfel de persoană nu poate acționa altfel decât să îndrepte căile acestei noi vieți, într-o predare totală de sine.

El se supune unui proces de purificare care duce la renașterea din apă, eveniment simbolizat prin botezul apei.

Botezul în apă este primul răspuns, prima atingere a puterii septuple din noul câmp al vieții. Înseamnă a fi luat în realitatea acelei noi vieți și a fi legat de puterea ei înălțătoare. Iar din acel moment suferința, atât de strâns legată de viața pământească, nu va mai fi o suferință fără rost, ci mai degrabă o ocazie de purificare și de creștere interioară.

Aici renașterea nu se referă la primirea unui nou corp conform principiului reîncarnării. În schimb, ea indică un proces de transformare foarte special care are loc în timpul vieții noastre pe Pământ și nu după aceea. Renașterea din nou din apă este rezultatul unui proces intens de curățare și purificare pregătitoare în personalitatea ființei umane: fizic, eteric, astral și mental. Aceste purificări au loc de-a lungul întregii noastre vieți de căutători și sunt simbolizate de Elisabeta și Zaharia, părinții lui Ioan.

Cei cărora li s-a acordat renașterea din apă se vor schimba; vor deveni mai echilibrați, mai înțelepți și mai iubitori decât înainte, pentru că sunt în acord cu vocea călăuzitoare a sufletelor lor. Deși sunt în continuă schimbare, ei nu sunt încă ființe umane noi. Prin urmare, aceste ființe nu pot intra în împărăția cerurilor, căci acolo ar arde. Forțele acestui regat sunt prea puternice pentru un corp muritor. Persoana botezată trebuie mai întâi să se nască din nou din foc, din puterea spiritului.

Apa curăță și purifică, dar focul aduce o schimbare fundamentală. Focul provoacă procese alchimice. Focul este necesar pentru a forja ceva nou.

Ioan botează în apă, iar Christos botează în foc, în focul Spiritului Sfânt. Acest botez de foc poate avea loc doar atunci când sufletul s-a maturizat și personalitatea l-a acceptat pe Celălalt interior ca fiind superiorul său, ca „Cel care, deși vine după mine, este preferat înaintea mea, al cărui zăvor nu sunt vrednic să-l desfac”.

Renașterea din apă și foc, sau din apă și spirit, este indicată și de cuvântul „transfigurare”. Transfigurarea este vechiul proces gnostic prin care ființa umană muritoare, născută din materie, se contopește în ființa umană nemuritoare, divină, adevăratul Om-Spirit. Astfel se formează puntea dintre cer și pământ.

Transfigurarea este motivul existenței umanității pe Pământ. Dar nimeni nu poate fi forțat să intre în acest proces de înnoire. Procesul poate începe doar pe baza unei maturități a experiențelor și a unui dor profund de împlinire adevărată, dobândite de-a lungul multor vieți pământești. Versetul 8 din capitolul 37 al *Evangeliei celor Doisprezece Apostoli* spune acest lucru cu următoarele cuvinte:

Sunt un rătăcitor, schimbând loc după loc și casă după casă, până ce voi ajunge la Cetatea și Locuința care este veșnică.

Evangelia celor Doisprezece Apostoli 37: 8